

УДК 657.421

Гавриловська Л.М., к.е.н., доцент

ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ОПОДАТКУВАННЯ ДИВІДЕНДІВ В КОНТЕКСТІ ПОДАТКОВОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

У статті досліджено питання нарахування податку на прибуток підприємства, податку на додану вартість, податку на доходи фізичних осіб при оподаткуванні дивідендів з прийняттям Податкового кодексу України.

Ключові слова: Податковий кодекс, податок на прибуток, податок на додану вартість; об'єкт оподаткування, податкові зобов'язання, податковий кредит.

Gavrilovska L.

TAXATION OF DIVIDENDS IN THE TAX CODE OF UKRAINE

In the article investigational question of extra charge of income tax enterprise and tax value-added with acceptance of the Internal revenue code of Ukraine.

Keywords: Internal revenue code, income tax, tax value-added; object of taxation, tax obligations, tax credit.

Гавриловская Л.Н.

НАЛОГООБЛОЖЕНИЕ ДИВИДЕНДОВ В КОНТЕКСТЕ НАЛОГОВОГО КОДЕКСА УКРАИНЫ

В статье исследованы вопросы начисления налога на прибыль предприятия, налога на добавленную стоимость, налога на доходы физических лиц при налогообложении дивидендов с принятием Налогового кодекса Украины.

Ключевые слова: Налоговый кодекс, налог на прибыль, налог на добавленную стоимость; объект налогообложения, налоговые обязательства, налоговый кредит.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливим науковим та практичним завданням. Однією із основних передумов забезпечення стабільності економіки на сучасному етапі розвитку України є ефективне функціонування податкової системи. Адже мобілізація податкових платежів до державного бюджету дозволяє органам державної виконавчої влади здійснювати реалізацію внутрішньої та зовнішньої політики,

---

Гавриловська Л.М.

регулювання і стимулювання економіки, фінансування соціальних заходів.

Аналіз останніх досліджень, у яких започатковано вирішення проблеми. Результати опрацювання наукових джерел щодо оподаткування дивідендів відображено в працях таких науковців, як: В. Гой, Л.І. Чернобай, В.М. Васюк та ін. Поряд із значним науковим здобутком, доцільно розширити означене питання в руслі прийняття Податкового кодексу України.

Цілі статті. Метою даної статті є дослідження нарахування та сплати податку на прибуток, податку на додану вартість та податку на доходи фізичних осіб з нарахованих дивідендів за Податковим кодексом України.

Викладення основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Особливості обліку податку на прибуток, податку на додану вартість та деяких інших податків і платежів після набрання чинності Податковим Кодексом України (далі ПКУ). Відповідно до пп. 14.1.49 ст. 14 ПКУ, дивіденди - це платіж, який здійснює юридична особа емітент корпоративних прав чи інвестиційних сертифікатів на користь власника таких корпоративних прав, інвестиційних сертифікатів та інших цінних паперів, що засвідчують право власності інвестора на частку (пай) у майні (активах) емітента, у зв'язку з розподілом частини його прибутку, розрахованого за правилами бухгалтерського обліку. До дивідендів, згідно з цим підпунктом, прирівнюється також платіж, що його проводить державне унітарне, комерційне, казенне чи комунальне підприємство на користь відповідно держави або органу місцевою самоврядування у зв'язку з розподілом частини прибутку такого підприємства; платіж, який виплачується власнику сертифіката фонду операцій з нерухомістю в результаті розподілу доходу такого фонду. При цьому позитивне або від'ємне значення об'єкта оподаткування, розраховане за розділом III ПКУ, не впливає на порядок нарахування дивідендів.

У бухгалтерському обліку під дивідендами розуміють частину чистого прибутку, розподілену між учасниками (власниками) відповідно до їх частки участі у власному капіталі підприємства (п. 4 П(С)БО 15 «Дохід», затвердженого наказом Мініфіну України від 29.11.99 р. № 290).

Затвердження розміру річних дивідендів, з урахуванням вимог, передбачених законом, належить винятково до компетенції загальних

зборів (частина друга ст. 33 Закону про акціонерні товариства). Усі акціонери, що є власниками простих або привілейованих акцій, мають право отримувати дивіденди.

Акціонерне товариство виплачує дивіденди лише грошовими коштами (частина перша ст. 30 Закону про акціонерні товариства):

за простими акціями - із чистого прибутку звітного року та/або нерозподіленого прибутку на підставі рішення загальних зборів акціонерного товариства у строк, що не перевищує шести місяців з дня прийняття загальними зборами рішення про виплату дивідендів;

за привілейованими акціями - із чистого прибутку звітного року та/або нерозподіленого прибутку відповідно до статуту акціонерного товариства у строк, що не перевищує шести місяців після закінчення звітного року. У разі коли чистого прибутку звітного року та/або нерозподіленою прибутку минулих років немає або його недостатньо, дивіденди за такими акціями виплачуються за рахунок резервного капіталу товариства або спеціального фонду для виплати дивідендів за привілейованими акціями.

Відповідно до ст. 10 Закону України «Про господарські товариства» від 19.09.91 р. № 1576-ХІІ, члени товариства мають право брати участь у розподілі прибутку товариства та одержувати його частку (дивіденди). Отже, учасники товариства з обмеженою відповідальністю також мають право отримувати дивіденди. Особи, які є учасниками товариства на початок строку виплати дивідендів, мають право на частку прибутку (дивідендів) пропорційно до частки кожного з них.

Граничний строк виплати дивідендів законодавчо передбачений лише для акціонерних товариств. Щодо решти господарських товариств (наприклад, ГОВ), то вони можуть визначити цей термін у статуті або шляхом прийняття рішення загальними зборами.

Для узагальнення інформації про розрахунки з учасниками та засновниками підприємства, що пов'язані з розподілом власного капіталу (дивіденди, повернення часток тощо), призначено рахунок 67 «Розрахунки з учасниками» (Інструкція № 291). Дивіденди, нараховані власникам простих та привілейованих акцій (часток у статутному капіталі) за рахунок прибутку або інших, передбачених установчими документами, джерел обліковують на субрахунок 671 «Розрахунки за нарахованими дивідендами». За кредитом субрахунок 671 відображають збільшення заборгованості підприємства перед

засновниками та учасниками товариства, за дебетом її зменшення (погашення), в тому числі реінвестування доходів тощо.

Розподіл прибутку між власниками (нарахування дивідендів), відрухування в резервний капітал та інше використання прибутку в поточному періоді показують на субрахунку 443 «Прибуток, використаний у звітному періоді» до рахунку 44 «Нерозподілені прибутки (непокриті збитки)». Сальдо на субрахунку 443 наприкінці закривається у кореспонденції із субрахунками 441 та/або 442 з виведенням сальдо на одному з цих субрахунків.

Починаючи з II кварталу 2011 р. оподаткування дивідендів здійснюється відповідно до норм ПКУ (п. 153.3 ст. 153 ПКУ). Емітент корпоративних прав може виплачувати їх власнику дивіденди незалежно від того, є оподатковуваний прибуток, розрахований за правилами, наведеними у ст. 152 цього Кодексу, чи ні.

Емітент корпоративних прав, який приймає рішення виплачувати дивіденди своїм акціонерам (власникам), нараховує та вносить до бюджету авансовий внесок із податку на прибуток у розмірі ставки, визначеної за п. 151.1 ст. 151 ПКУ, нарахованої на суму дивідендів, що фактично виплачуються, без зменшення суми такої виплати на суму такого податку. У разі виплати дивідендів у формі, іншій ніж грошова (крім випадків, передбачених у пп. 153.3.5 ПКУ), базою для нарахування авансового внеску є вартість такої виплати, розрахована за звичайними цінами.

Хоча, згідно з п. 151.1 ст. 151 ПКУ, основна ставка податку і має розмір 16 %, зазначений пункт треба застосовувати зважаючи на норми п. 10 розділу XX «Перехідні положення». У п. 10 підрозділу 4 розділу XX ПКУ встановлено, що з 01.04.2011 р. по 31.12.2011 р. включно застосовуються ставка податку 23 %, а ставка 16 % діятиме лише з 01.01.2014 р. Таким чином, емітент у II - IV кварталах 2011 р. нараховує та вносить до бюджету авансовий внесок за ставкою 23 %, причому до/або одночасно з виплатою дивідендів (пп. 153.3.2 ст. 153 ПКУ). Він є невід'ємною частиною податку на прибуток та не може розцінюватися як податок, який справляється при репатріації дивідендів (їх сплаті на користь нерезидентів) відповідно до норм ст. 160 ПКУ або чинних міжнародних договорів України.

Варто також звернути увагу на норми пп. 153.3.2 ст. 153 ПКУ, згідно з якими:

- обов'язок із нарахування та сплати авансового внеску покладається на будь-якого емітента корпоративних прав, що є

резидентом, незалежно від того, є він платником податку на прибуток чи має пільги з його сплати, надані ПКУ, або пільги у вигляді ставки податку іншої, ніж встановлена в п. 151.1 ст. 151 Кодексу, крім платників податку, які підпадають під чинність п. 156.1 ст. 156 ПКУ, тобто страховиків. Проте не сплачують авансовий внесок суб'єкти господарювання, які є платниками фіксованого сільськогосподарського податку згідно з розділом XIV ПКУ;

- якщо будь-який платіж будь-якою особою називається дивідендом, то такий платіж оподатковується при такій виплаті за нормами, визначеними у першому, другому та третьому абзацах п. 153.3 ст. 153 ПКУ (тобто зі сплатою авансового внеску і застосуванням звичайних цін у необхідних випадках), байдуже є особа платником податку чи ні.

У випадках, передбачених пп. 153.3.5 ст. 153 ПКУ, авансовий внесок сплачувати не потрібно, незалежно від форми виплати дивідендів (грошова чи будь-яка інша). Не справляється цей внесок, зокрема, у разі виплати дивідендів:

- фізичним особам. Зауважимо, що в Законі про оподаткування прибутку не було аналогічної норми;

- у вигляді акцій (часток, паїв), емітованих платником податку, за умови, що така виплата жодним чином не змінює пропорцій (часток) участі всіх акціонерів (власників) у статутному фонді емітента. У такому разі не має значення, були такі акції (частки, паї) належним чином зареєстровані (відображені у зміні до статутних документів) чи ні;

- на користь власників корпоративних прав материнської компанії, що сплачуються у межах сум доходів такої компанії, отриманих у вигляді дивідендів від інших осіб. Якщо сума виплат таких дивідендів перевищує суму отриманих цією компанією дивідендів, то дивіденди, сплачені в межах такого перевищення, підлягають оподаткуванню за правилами, встановленими пп. 153.3.2 ст. 153 ПКУ, тобто на суму таких «понадлімітних» дивідендів треба нарахувати і сплатити до бюджету авансовий внесок. Отже, з метою оподаткування материнська компанія дивіденди, отримані нею від інших осіб, та дивіденди, сплачені на користь власників корпоративних прав такої компанії, повинна обліковувати наростаючим підсумком, а також відображати у податковій звітності в порядку, визначеному центральним податковим органом;

- управителем фонду операцій з нерухомістю при виплаті платежів власникам сертифікатів фонду операцій з нерухомістю в результаті розподілу доходу фонду операцій з нерухомістю.

Якщо платник податку (емітент корпоративних прав, державне некорпоративне, казенне чи комунальне підприємство) сплатив протягом звітного періоду у зв'язку з нарахуванням дивідендів авансовий внесок, то він зменшує суму нарахованого податку звітного періоду на суму цього авансового внеску (пп. 153.3.3 ст. 153 ПКУ). Проте не дозволяється проводити зазначений залік з податком, передбаченим у п. 156.1 ст. 156 ПКУ (зауважимо, що тут йдеться про об'єкт оподаткування від діяльності страховика).

Якщо сума авансового внеску, сплаченого протягом звітного періоду, перевищує суму податкових зобов'язань підприємства - емітента корпоративних прав з податку на прибуток такого звітного періоду, треба зважати на таке. Відповідно до пп. 153.3.4 ст. 153 ІЖУ, сума перевищення переноситься у зменшення податкових зобов'язань наступного податкового періоду, а при отриманні від'ємного значення об'єкта оподаткування наступного періоду - на зменшення податкових зобов'язань майбутніх податкових періодів.

Дивіденди, отримані юридичною особою - нерезидентом від резидента, вважаються доходами, одержаними нерезидентом із джерелом їх походження з України. Тому резидент, що виплачує дивіденди на користь такого нерезидента, зобов'язаний утримати податок з таких доходів за ставкою у розмірі 15 % їх суми та за їх рахунок, який сплачується до бюджету під час такої виплати, якщо інше не передбачено положеннями міжнародних договорів України з країнами резиденції осіб, на користь яких здійснюються виплати, що набрали чинності (п. 160.2 ст. 160 ПКУ).

Згідно з п. 154.6 ст. 154 ПКУ, до деяких платників податку на прибуток на період з 01.04.2011 р. до 01.01.2016 р. застосовується нульова ставка. Втім, вони мають пам'ятати про обмеження, передбачені останнім абзацом цього пункту. Так, платникам податку, названим у пп. «а», «б», «в» наведеного пункту, варто зважати на наслідки нарахування та виплати дивідендів своїм акціонерам (власникам), а саме:

- по-перше, такі особи повинні будуть нарахувати та внести до бюджету авансовий внесок із податку в порядку, встановленому пп. 153.3.2 ст. 153 ПКУ;

- по-друге, вони матимуть сплатити податок на прибуток за ставкою, визначеною в п. 151.1 ст. 151 ПКУ за звітний податковий період, у якому здійснювалось нарахування та виплата дивідендів.

Виплата дивідендів на користь фізичних осіб (у тому числі нерезидентів) за акціями або іншими корпоративними правами, які мають статус привілейованих або інший статус, що передбачає виплату фіксованого розміру дивідендів чи суми, яка є більшою за суму виплат, розраховану на будь-яку іншу акцію (корпоративне право), емітовану таким платником податку, прирівнюється з метою оподаткування до виплати заробітної плати з відповідним оподаткуванням та включенням суми виплат до складу витрат платника податку. Сума таких прирівняних до заробітної плати дивідендів включається до складу витрат емітента корпоративних прав з 01.04.2011 р. (пп. 153.3.7 ст. 153 ПКУ).

Виплата дивідендів у грошовій формі або у вигляді цінних паперів, здійснювана емітентом, не є об'єктом оподаткування ПДВ відповідно до пп. 196.1.6 ст. 196 ПКУ. Проте якщо дивіденди виплачуються у товарній формі, то така операція оподатковується ПДВ.

При оподаткуванні дивідендів ПДФО починаючи з 01.01.2011 р. слід керуватися насамперед п. 170.5 ст. 170 ПКУ. Податковим агентом під час нарахування (виплати) дивідендів на користь платника податку (фізичної особи - акціонера тощо) є емітент корпоративних прав або, за його дорученням, інша особа, яка здійснює таке нарахування (виплату).

Навіть якщо резидент сплачує податок на прибуток підприємств у спосіб, відмінний від загального (є суб'єктом спрощеної системи оподаткування), або звільнений від його сплати через будь-які підстави, він все одно залишається податковим агентом під час нарахування дивідендів. І саме він зобов'язаний нараховувати, утримувати та сплачувати ПДФО до бюджету від імені та за рахунок фізичної особи із сум доходів, що їй виплачуються (пп. 14.1.180 ст. 14 ПКУ).

У загальному випадку дивіденди, нараховані емітентом корпоративних прав - резидентом, який є юридичною особою, відповідно до пп. 170.5.3 ст. 170 ПКУ, оподатковуються за ставкою, визначеною у п. 167.2 ст. 167 цього Кодексу, тобто 5 %.

Доходи із джерелом їх походження в Україні, що нараховуються (виплачуються, надаються) на користь нерезидентів, оподатковують за

правилами та ставками, визначеними для резидентів, з огляду на особливості, наведені у деяких нормах цього розділу щодо нерезидентів (пп. 170.10.1 ст. 170 ПКУ).

Вважаємо за потрібне наголосити, що у разі коли міжнародний договір, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлює правила, які відрізняються від передбачених ПКУ, то застосовуються правила міжнародного договору (п. 3.2 ст. 3 ПКУ). Таким чином, при нарахуванні та виплаті дивідендів на користь фізичних осіб - нерезидентів ПДФО може утримуватися за ставкою, передбаченою міжнародним договором, а вона буває іншою ніж 5 %.

Дивіденди прирівнюються з метою оподаткування до виплати заробітної плати, якщо вони нараховуються на користь фізичних осіб (у тому числі нерезидентів) за акціями або іншими корпоративними правами, що мають:

- статус привілейованих;
- інший статус, який передбачає виплату фіксованого розміру дивідендів чи суми, що є більшою за суму виплат, розраховану на будь-яку іншу акцію (корпоративне право).

При цьому така виплата не оподатковується як дивіденди за нормами розділу IV «Податок на доходи фізичних осіб» ПКУ (пп. 153.3.7 ст. 153 ПКУ). Отже, з такої виплати ПДФО треба утримувати не за низькою дивідендною ставкою 5 %, а за більш високими зарплатними - 15 % та 17%.

Законодавство також передбачає випадки, коли дивіденди взагалі не підлягають оподаткуванню ПДФО. Згідно з пп. 165.1.18 ст. 165 ПКУ, до загального місячного (річного) оподатковуваного доходу платника податку не включаються доходи у вигляді дивідендів, які одночасно відповідають усім наведеним нижче умовам:

- дивіденди нараховуються на користь платника податку у вигляді акцій (часток, паїв), емітованих юридичною особою - резидентом, що нараховує такі дивіденди;
- таке нарахування жодним чином не змінює пропорцій (часток) участі всіх акціонерів (власників) у статутному фонді емітента;
- у результаті нарахування дивідендів збільшується статутний фонд емітента на сукупну номінальну вартість нарахованих дивідендів.

Доходи, названі у п. 170.5 ст. 170 ПКУ (тобто дивіденди), остаточно оподатковуються під час їх виплати за їх рахунок (пп. 170.5.4). ПДФО сплачується до бюджету під час виплати

оподаткованого доходу єдиним платіжним документом. Банки приймають платіжні документи на виплату доходу лише за умови одночасного подання розрахункового документа на перерахування цього податку до бюджету (пп. 168.1.2 ст. 168 ПКУ).

Проте ПКУ містить інші норми, що встановлюють строки сплати ПДФО до бюджету, вони можуть бути застосовані при нарахуванні та виплаті дивідендів. Особливу увагу звертаємо на пп. 168.1.4 ст. 168 ПКУ, де визначено таке: якщо оподатковуваний дохід надається у негрошовій формі чи виплачується готівкою з каси податкового агента, то ПДФО сплачується (перераховується) до бюджету протягом банківського дня, що настає за днем такого нарахування (виплати, надання).

Проблема також виникає тоді, коли дивіденди нараховуються у грошовій формі, але не виплачуються фізичній особі - власнику корпоративних прав (наприклад, він не з'являється за дивідендами тощо). Раніше, до 2011 р., якщо оподатковуваний дохід нараховувався, але не виплачувався, то податок, що підлягав утриманню з такого нарахованого доходу, сплачувався (перераховувався) до бюджету у строки, встановлені законом для місячного податкового періоду (пп. 8.1.2 ст. 8 Закону № 889), тобто протягом 30 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) місяця. Зауважимо, що в ПКУ схожої норми немає. Аналізуючи цю ситуацію, варто звернути увагу на такі моменти:

1) платник податків має самостійно сплатити суму податкового зобов'язання, зазначену у поданій ним податковій декларації, протягом 10 календарних днів, що настають за останнім днем граничного строку, передбаченого ПКУ для подання податкової декларації (абзац перший п. 57.1 ст. 57 ПКУ). Відповідно до п. 162.1 ст. 162 ПКУ, податковий агент є також платником податку.

Крім того, згідно з абзацом другим п. 57.1 ст. 57 ПКУ, податковий агент зобов'язаний сплатити суму нарахованого (утриманого) податку, самостійно визначеного ним з доходу, що виплачується на користь платника податку - фізичної особи та за рахунок такої виплати, у строки, передбачені ПКУ;

2) особи, які мають статус податкових агентів, згідно зі ст. 176 ПКУ зобов'язані у строки, встановлені ПКУ, подавати до органу ДПС:

а) податкову декларацію з ПДФО за базовий податковий період, що дорівнює календарному місяцю, про загальні суми доходів, нараховані (виплачені, надані) на користь платників податку, і

загальні суми ПДФО, утримані з цих доходів, а також обсяги перерахованого до бюджету податку.

Така декларація подається протягом 20 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) місяця (пп. 49.18.1 ст. 49 ПКУ);

б) податковий розрахунок суми доходу, нарахованого (сплаченого) на користь платників податку, а також суми утриманого з них податку (форма № 1 ДФ). Цей розрахунок подається протягом 40 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного кварталу, і має статус податкової декларації (зі ст. 46 ПКУ). У податковому розрахунку інформація про суму ПДФО наводиться не в загальному вигляді, а щодо кожного платника податку персонально;

Зсуми ПДФО, зазначені в податковому розрахунку, вважаються узгодженими сумами податкового зобов'язання (пп. «г» п. 176.2 ПКУ). Крім того, платник податків (у тому числі податковий агент), відповідно до абзацу першого п. 57.1 ст. 57 ПКУ, зобов'язаний самостійно сплатити суму податкового зобов'язання, зазначену у поданій ним податковій декларації, протягом 10 календарних днів, що настають за останнім днем відповідного граничного строку, передбаченого ПКУ для подання податкової декларації.

Отже, якщо емітент нарахував дивіденди, але не виплатив їх, то, вносячи до бюджету ПДФО, йому варто зважати на таке: - на думку автора, податок слід сплатити протягом 30 календарних днів (20 + 10), що настають за:

- останнім днем місяця, в якому нараховані дивіденди. Принаймні зараз до отримання ліберальних

- роз'яснень з цього приводу від податківців - доцільно вчиняти саме так. У цьому випадку вважається, що узгоджена сума податкового зобов'язання наведена загальною сумою в щомісячній податковій декларації;

- емітент, готовий захищати свою правоту в суді, може сплатити податок протягом 50 календарних днів (40 + 10), що настають за останнім днем місяця нарахування дивідендів. Він може спробувати довести, що узгоджена сума податкового зобов'язання наведена саме в щоквартальному податковому розрахунку (форма № 1 ДФ). Адже, поперше, саме в ньому зазначається сума ПДФО у розрізі кожного платника податку персонально. По-друге, у пп. «г» 11. 176.2 ПКУ встановлено, що зазначені саме в податковому розрахунку суми ПДФО вважаються узгодженими сумами податкового зобов'язання.

Відповідно до п. 7 ст. 7 Закону № 2464, перелік видів виплат, на які не нараховується єдиний внесок, затверджується КМУ. На виконання цієї норми Кабмін ухвалив Перелік № 1170, де такі виплати згруповано залежно від того, в якій формі вони здійснюються або надаються. У розділі II Переліку № 1170 наведені виплати, які надаються або в натуральній, або у грошовій формі. У п. 14 розділу II цього документа поміж виплат, на які не нараховується єдиний внесок, наведено зокрема доходи за акціями та інші доходи від участі працівників у власності підприємства (дивіденди). То невже на суму дивідендів, виплачених товариством з обмеженою відповідальністю (тобто не як доходи за акціями) на користь фізичних осіб, які не є працівниками цього товариства, треба нараховувати єдиний внесок?

На думку автора, цього робити не потрібно (хоча така ситуація прямо не передбачена п. 14 розділу II Переліку № 1170). Це можна пояснити тим, що норми Закону № 2464 взагалі не встановлюють обов'язку для емітента нараховувати та сплачувати єдиний внесок із суми нарахованих і виплачених дивідендів. Отже, при нарахуванні і виплаті дивідендів (у тому числі не за акціями і не працівникам емітента) єдиний внесок на такі доходи не нараховується і з них не утримується.

Висновки. Таким чином, пп.153.3.5 п.153.3 ст.153 ПКУ містить докладний перелік виключень із вимог щодо нарахування авансових внесків у разі виплати дивідендів, визначених пп.153.3.2 п.153.3 ст.153 ПКУ. Серед таких виключень, за якими не передбачено нарахування авансових внесків з податку на прибуток, у пп.153.3.5 п.153.3 ст.153 ПКУ (підпункт «б») зазначені операції, що передбачають виплату дивідендів у вигляді акцій (часток, паїв), емітованих платником податку, за умови, що така виплата ніяким чином не змінює пропорцій (часток) участі всіх акціонерів (власників) у статутному фонді емітента, незалежно від того, чи були такі акції (частки, паї) належним чином зареєстровані (відображені у зміні до статутних документів), чи ні.

Підсумовуючи вищенаведені вимоги Податкового кодексу України, не підлягає справлянню авансовий внесок з податку на прибуток відповідно до п.153.3 ст.153 Податкового кодексу України, в т.ч. пп.153.3.2, у разі виплати дивідендів у вигляді акцій (часток, паїв), емітованих платником податку, за умови, що така виплата ніяким чином не змінює пропорцій (часток) участі всіх акціонерів (власників) у статутному фонді емітента, незалежно від того, чи були такі акції

(частки, паї) належним чином зареєстровані (відображені у зміні до статутних документів), чи ні.

1. Васюк Ю.М. Про деякі практичні аспекти організації державного податкового контролю в Україні / Ю.М. Васюк // Економіка та держава: Міжнар. наук.-практ. журн. — 2010. — № 1. — С. 88—89.
2. Податковий Кодекс України від 04.01.2011р. № 2755-VI (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/>
3. Про затвердження Стратегічного плану розвитку державної податкової служби України на період до 2013 р.: Наказ ДПА України від 07.04.2003 № 160 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uazakon.com>
4. Чернобай Л.І., Кізло М.В. Теоретичні засади побудови системи контролювання фінансово-господарської діяльності підприємств машинобудування / Л.І. Чернобай, М.В. Кізло // Вісник соціально-економічних досліджень. Вип. 35 / Одес. держ. екон. ун-т; редкол.: проф. Зверяков М.І., Ковальов А.І. та ін. - Одеса: ОДЕУ, 2009. - С. 286-292.
5. Гой В. До питання про організацію окремих видів контролю за діяльністю великих платників податків / В. Гой // Підприємництво, господарство і право. – 2010. - № 1. – С. 57-62.